

DANIEL HEVIER

ÁPRILISI HUGÓ

MLADÉ
LETÁ

A mű szlovák címe: Aprílový Hugo

© Daniel Hevier 1985

© Mladé letá slovenské vydavateľstvo kníh pre mládež
n. p. Bratislava

Illusztrálta: © Blanka Šperková 1985

Fordította: © Papanek László

Daniel Hevier (1955. december 6. Pozsony) szlovák költő,
prózaíró, drámaíró, a szlovák gyermek- és ifjúsági irodalom
jeles szerzője.

Áprilisi Hugó megérkezik

Az úton motorkerékpár pöfögött. Hatalmas csigának tűnt, olyannak, amely a hátán viszi házikóját. Bizony, nem akármilyen jószág volt őkelme. Egy igazi motor, kisebbfajta házikóval.

A különleges jármű háromkerekűnek bizonyult, sárhányójára azonban igen csak ráfért volna a mosás, elől jókora duda, valamint a szélkerekek egészítették ki a különleges látványt. A házikón csöpp ablakok, függönyel és három kaktusszal, a tetőről pedig bádogkémény ágaskodott az ég felé.

A tragacs bizony már jócskán benne járt a korban. Menet közben remegett, zörgött, csörgött. Rugói nyiszorogtak, kipufogója rozsdállott és pillanatonként mennydörgésszerűen füstöt okádott. A motor számlálója 1 000 001 kilométert mutatott.

A csudálatos gépen egy fiatalember ült, hatalmas motoros szemüvegben, melyből csak az orrának vége és bajusza látszott ki. Csíkos nadrág és 28-as számot ábrázoló kifakult trikó alkotta öltözetét. Fején kerékpáros sapka, lábán elnyútt bakancs.

Bizony bolondos nap volt. Kicsit sütött a napocska, majd beborult, később havazni kezdett, végül az eső is rázendített. Végére is, milyen időt várhat az ember április elsején?

A motoros szemüvegén aprócska ablaktörlő. Sssu- svah, sssu- svah suhogtak a miniatűr lapátocskák, szorgalmasan törölték a vizes szemüveget, biztosítva a vezetőnek a kilátást.

Éppen azidőtájt érkeztek meg a városba. Hirtelen elállt az eső és szivárvány tündökölt fel az égen.

- Hohohó, szólalt meg a fiatalember. - Szivárványkaput állítottak nekünk. Az ilyen üdvözléseket nagyra becsülöm!

Ebben a pillanatban azonban füst kezdett bodorodni a kipufogóból. A motor köhögött egyet, megállt és végleg elcsendesedett.

A fiatalember feltolta szemüvegét:

- Csak nem azt akarod mondani Jolánka, hogy a világért sem óhajtasz tovább menni?

A motor gyengén felvillantotta lámpáit.

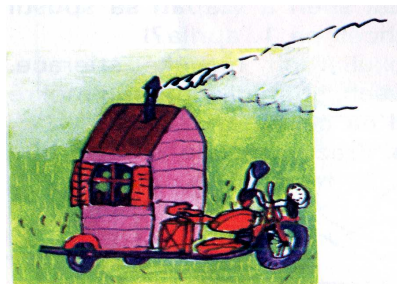
- Hát így is jó, - mondta a legény. - Végére is, itt ugyanolyan szép, mint másutt, sőt talán még szebb is!

Körülöttük mindenütt fű és alacsony bokrok nőttek. A fűszálakon és a leveleken esőcseppek ragyogtak. Az égen hatalmas felhő úszott. Olyasformán nézett ki, mint egy nagyra nőtt léghajó. A távolban emeletes házak látszottak.

Körülöttük csend. A motor füstje a szélben lassan eltűnt.

- Valóban pompás helyecske! - pillantott maga köré a fiatalember. - Itt volnék a város elején, vagy a végén - kinek hogyan tetszik. Emitt letelepszem! Addig bizonyosan, amíg Jolánka meg nem gondolja magát és nem hajlandó újra felkerekedni.

Áprilisi Hugó, mindennek örömeire vidáman megnyomta a dudát.

Áprilisi Hugó és Frigó a kiséger

- Hitemre, ez a hely nekem is kedvemre van! - hangzott fel hirtelen egy gyenge hangocska.

Áprilisi Hugó a csodálkozástól még a száját is eltátotta. A fűszálak közül átható pillantású szemecskék meredtek feléje. Kisvártatva egy hegyes bajusszal övezett orrocska bukkant elő.

- Ó egy egér! - álmélkodott Áprilisi Hugó.

Engedtessek meg nekem! Nem akármilyen egér volnék, hanem fiúból vagyok! - sértődött meg a látogató.

- Aztán honnan érkeztél?

- Motoron jöttem! - felelte büszkén az egér.

Áprilisi Hugó lejjebb hajolt, hogy jobban szemügyre vehesse szokatlan látogatóját.

- Van motorod? - kérdezte.

- Nekem nincs, de neked van, - magyarázta az egér. Az egész úton a kipufogó mellett kucorogtam. Szörnyen rázott és ráadásul még a szél is átfújta.

Áprilisi Hugó megszólalt:

- Látom, te rendes fiú vagy.

- Valaha híres moziegéreként tevékenykedtem. A nevem Frigó, - mutatkozott be a jövevény. A Grotoszki nevet viselő moziban éledegéltem, ahol vidám filmek voltak a műsoron. Nem volt rossz sorom. A vetítőteremben hegynyi filmet tartottak. Mikor megéheztem, húsz-harminc kockát megettem a filmből, és már jól is laktam!

Frigó egérke mindezek után csöndesen elkuncogta magát:

- Hihhi, a nézők majd meghaltak a csodálkozástól, miért megy olyan szagototán a film!

- Mi végett hagytad ott a mozit, ha ilyen jó dolgod volt? - kíváncsiskodott Áprilisi Hugó.

- Világot szerettem volna látni, - felelte Frigó egér.

- Bár itt sem látok sokkal többet, mint abban a sötét vetítőteremben. Mindenütt csak fű...

Áprilisi Hugó kinyújtotta a tenyerét és arra a jövevény kényelmesen rátelepedett.

- Uraim! Kezdtt bele mondandójába. - Széles e világ! Ráadásul magas is! Egészen az égig ér! Örömetst megnézném az egészet. Miért ne utazhatnánk tovább?

- Tudhatnád, hogy Jolánkám egy kissé éltes hölgy már, - magyarázta Áprilisi Hugó, - néha elromlik és ilyenkor senki sem képes megjavítani. Várnunk kell mindaddig, amíg magától rendbe nem jön.

- Ebben az esetben semmi ellenvetésem nincs, ha meghívsz egy csésze teára! - jelentette ki Frigó egér és hagyta magát bekísérni a házikóba.

Odabent kisebb rendetlenség fogadta őket. Nehéz volt fellelni a tűzhelyet, a teáskannát, a csészéknek még a nyomát sem lelték, a cukortartóról nem is beszélve!

- Ha akarsz, - ajánlgatta az egér, - megkérhetsz, hogy kutassam fel az eltűnt tárgyakat.

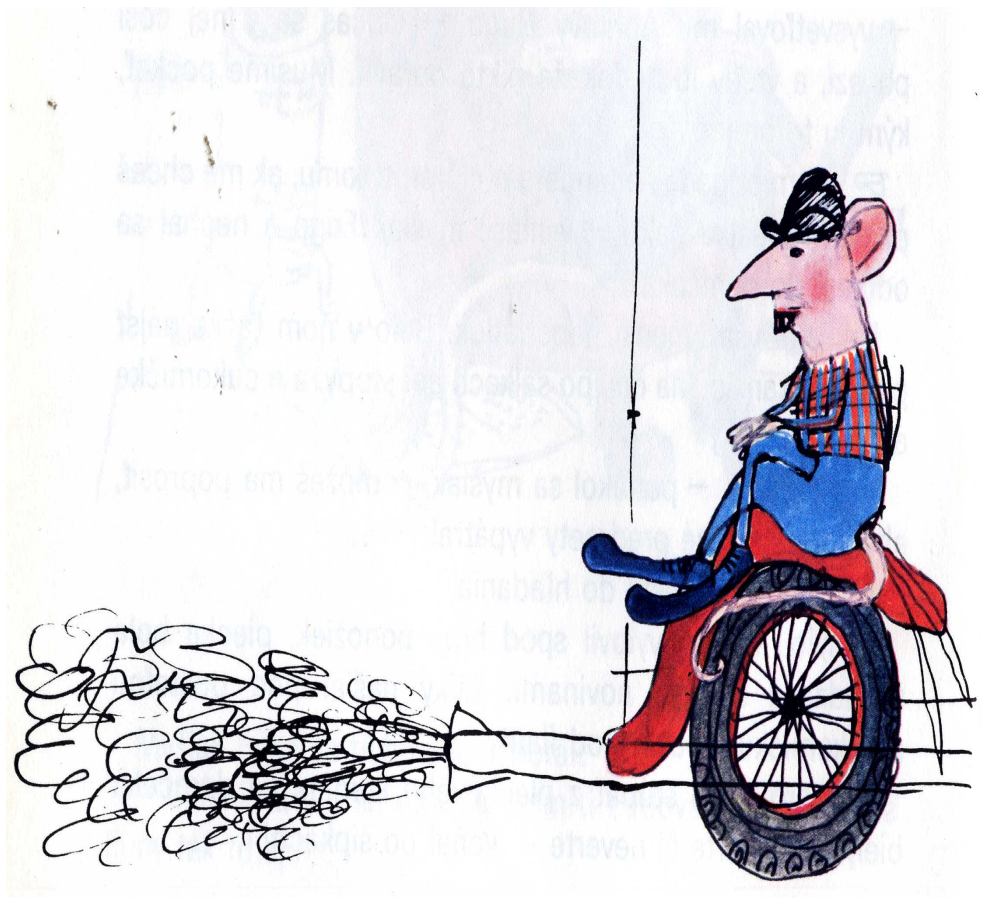
Rögvest a keresésbe is fogott.

A teáskannát egy kupac harisnya alól húzta ki, a tűzhelyet egy csomó régi újság mögött lelte meg, a csészék az ágy alatt rejtekeztek, a cukortartóra pedig a furulyatokban bukkant rá.

Hamarosan fehér füst kezdett gomolyogni a házikó bádogkényéből. Hiszik, vagy sem, csipkeillatot árasztott.

- Nos, - mondta Frigó egér, - rendet tartani ugyan nem szeretsz, de a teád nagyon ízletes! Már csak ezért is veled maradok, no meg azért is, hogy ne kelljen magadban iszogatni a teát.

Ezután az egér kitöltötte magának a hetedik csésze teát.

Áprilisi Hugó névnapját ünnepli

- Ha óhajtod, elvihetlek kirándulni, - javasolta Frigó eger Áprilisi Hugónak.

A kicsiny vendég azzal felszaladt a fiatalember karján és annak vállán helyezkedett el. Így léptek ki a házikó ajtaján.

- Hiszen pompás ez a kilátás! - sóhajtotta az eger. - Látom a bokrokat, a házakat, a széles utat - nocsak, valaki éppen errefelé tart. A látogató, egy zsémbelődő öregúr, akit mindenki a Hal a fejtől fogyasztatik néven ismert. Rövidítve Halfej, még rövidebb alakban Halas.

Már a távolból idelátszott mérgelődő tekintete.

- Mit jelentsen ez? - ereszkedett beszédbe, midőn közelebb ért.

- Van engedélye közterületet elfoglalni? Ebben a városban csak fontos személyiségek élnek. Mi itt nem szeretjük a komédiásokat. Egyáltalán - kicsoda Ön?

- Áprilisi Hugónak hívnak - felelte Áprilisi Hugó. Valaha lepkevadász, kerékpárcsengő javító, körhintaforgató voltam. Foglalkoztam bűvészcilinderben lakozó nyulak tartásával, húsevő növényeket ettettem az állatkertben és végezetül - kiszolgált hajósinas lennék, aki a tavalyi évben világbajnokságot nyert békák vízbe dobálásában. E mellett bohócként is tevékenykedtem!

- Valamikor, valamikor! - komorult el a Hal a fejtől fogyasztatik bácsi. - de most mivel foglalatoskodik?

- Most éppen ünneplő volnék, - mosolyodott el Áprilisi Hugó. Meghívom az ünnepségre. Ma van Hugó napja.

Hal a fejtől fogyasztatik bácsi megvakarta a fülét.

- Mit is jelentsen ez? - firtatta gyanakodva.

- Mindez azt, miszerint április elsejét írjuk és a Hugók ma ünneplik névnapjukat! - magyarázta Áprilisi Hugó.

- Ebben az esetben ajándékkal kell neked kedveskednünk, jutott eszébe Frigó egernek. - Egy dalt énekeled el neked.

Bajuszkáját kezdte el húzogatni, amíg a szálak olyan hosszúak nem lettek, mint a gitár húrja. Körmeivel végigsimított rajtuk aztán elordította magát:

- Éljen, éljen, éljen!

- Micsoda butaság! - legyintett kedvetlenül Hal a fejétől fogyasztatik bácsi. Inkább megajándékozlak a bölcsesség arany magocskáival, melyeket saját kezűleg írtam bele ebbe a füzetbe.

Előhúzott zsebéből egy lila színű füzetet, benne a végtelen bölcsességekkel: „Hallgatni arany”, Ne kiálts hoppot, amíg át nem ugrottad”, és természetesen a „Hal a fejétől fogyasztatik”.

- Mi pedig kandúrmacskával lepünk meg! - csendült fel két hang a hátuk mögött.

A jövevények egyike szeplős fiúnak, másikuk kócos kislánynak bizonyult. A legényke Fülöp, a csitri Olina Trampolina névre hallgatott. Azért így hívták, mert járása egy cirkuszi művésznőére emlékeztetett. Mindketten bukott diákként váltak ismertté városszerte. Most éppen a tanodából érkeztek, körbecsavarogva a várost.

- Engelbertnek hívják, - közölte Fülöp.

- Mi nem vihetjük haza! - tette hozzá Olina Trampolina.

- Ha odahaza egerem van, miért ne lehetne cicám is! - felelte Áprilisi Hugó, de rögtön helyesbített. Ej, hát mit is mondtam! Azt válaszolnám: ha egerem van odahaza, nem lehet egyúttal kandúrom is. Hiszen Frigót is felfalná!

Frigó egér mindezek hallatán harciasan düllesztette ki mellkasát.

- No de no! Ez teljességgel ki van zárva! A színes filmekből tökéletesen elsajátítottam a kandúrok elleni harci technikát.

- Egérrel nem élek! - jelentette ki kimért hangon Engelbert kandúr. Még fiúegeret sem eszem. Ha legalább tejszínhab, vagy fagyi, vagy minimum puding ízűek lennének...

- Kérem, - közölte velük Áprilisi Hugó és odament Jolánka nevet viselő motorkerékpárjához.

Az egyik csapot elfordította és a nagy tartályból csokoládépuding kezdett folyni. Megnyomott egy kis gombot - és rögvest tejszínhab fröccsent ki. Ezután egy másik kart fordított el és mindjárt volt fagylalt mindegyiküknek!

- Nos, - lélegzett fel Olina Trampolina. - Te valódi vagy, netán mesebeli hős volnál?

- Ragadd meg az orrát, - javasolta Fülöp vigyorogva.

- Félek, hogy narancslé folyna belőle! - felelte Olina Trampolina.

Ezen mindnyájan elmosolyodtak.

Áprilisi Hugó és a kemény tojás

Áprilisi Hugó kinyitotta a szemét. Bizony itt a reggel. Engelbert a kandúr még kartondobozában szunyókált. Frigó egérnek azonban se híre, se hamva.

Kétségtelen, valami jó kis odút lelt magának és vígan húzza a lóbórt, gondolta magában Áprilisi Hugó. Bizonyosan én kelek fel elsőként.

Gyorsan felugrott ágyából. Az ablakhoz lépett és széthúzta a függönyöket. Az egérkét odakint fedezte fel. Amaz valamit görgetett maga előtt. A furcsa tárgy közelebről egy jókora tojásnak bizonyult.

Az ajtóhoz gurította, és hangosan elkiáltotta magát:

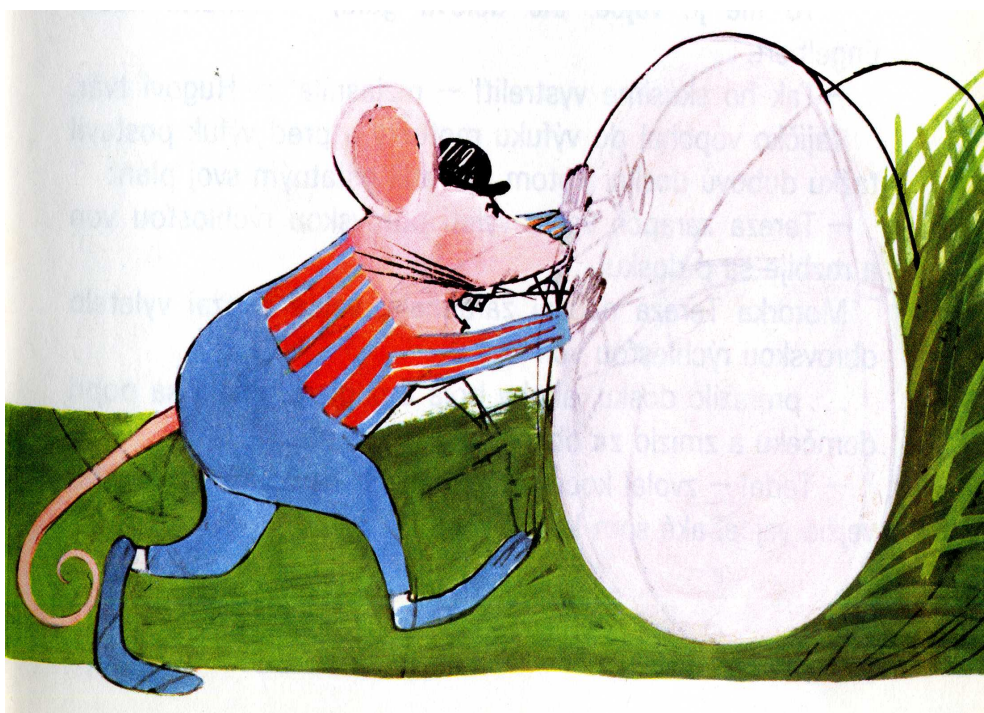
- Hétalvók, keljetek fel, itt hozom a reggeliteket!

Áprilisi Hugó levette versenyző sapkáját, amelyben aludt, és bele tette a tojást, amely még melegnek bizonyult.

- Az út mellett akadtam rá, közölte Frigó egér.

- Megfőzzük!

- Keményre, hogy három részre tudjuk osztani, - szólalt meg Engelbert, a kandúr.

- Négy részre, - kapcsolódott be a beszélgetésbe a Hal a fejétől fogyasztatik bácsi. - Még én sem reggeliztem.

Áprilisi Hugó a tojást egy vízzel teli bádogedénybe rakta, és a lábost feltette a tűzre.

A lángok vidáman villódzdtek, a víz vidáman forrt és a tojás úgyszintén vidáman fővögetett.

- Már jó!

- Még nem

- Egy kicsit várjunk még, - hangzott fel a várakozók kórusa.

Kisvártatva megint:

- Jó lesz már.

- Dehogysis!

- Várjunk még egy keveset!

Közben Hal a fejétől fogyasztatik bácsi bölcselkedésbe kezdett:

- A halat a fejétől kezdve fogyasztjuk, a kemény tojást pedig tíz percig főzzük. Nem telt el még ennyi idő?

- Már igen.

- Még biztosan nem!

- Várjunk még egy cseppecskét!

- Főzték a tojást, talán tíz percnél is hosszabb ideig, amíg végül csak elkészült. Leültek az asztal köré. Áprilisi Hugó az asztalhoz kocogott a tojással.

Milyen keserves csalódás!

A tojás olyan keménynek bizonyult, hogy sem kocogtatással, sem koppantással nem mentek semmire. Áprilisi Hugó erre elővette a legnehezebb ólomkanalat és rácsapott!

A tojás ugrott egyet, de épen maradt.

Ezt követően kalapáccsal próbálkoztak, de sikertelenül. Majd a legnagyobb méretű pörölyt vették elő, de az sem bírta el a tojással, de még a húsklopfoló is kudarcot vallott.

- Nem kellett volna ilyen keményre főzni, - mormogott magában Frigó egér.

- Legközelebb majd fügét kaptok tőlem!

- Adjatok egy fűrészt, - parancsolta Áprilisi Hugó.

- Húzták, vonták, de szétvágni nem tudták.

- Ez nem tojás, hanem ágyúgolyó, - mérgeződött Engelbert a kandúr.

- Próbáljuk meg kilőni! - derült fel Hugó arca.

A tojást betette a motor kipufogójába és elé nehéz tölgyfa deszkát tett. Ezután elmagyarázta a tervet a többieknek:

- Jolánka motor kiló, a tojás nagy sebességgel kirepül, és a deszkán széttörik!

Jolánka kilőtt, a tojás tényleg villámgyorsan röpült ki és...

...Úgy átszakította a deszkát, mintha papírból lett volna, a ház mellett még egy pillanatra felvillant és üstökösként tűnt el az égbolton.

- Nos! - szólalt meg Engelbert a kandúr. Ez volt a legkeményebb tojás, amit valaha láttam.

- Lehetséges, hogy most lesik távcsővel a csillagászok, - tette hozzá elgondolkodva Frigó egér.

A Hal a fejétől fogyasztatik bácsi sarkon fordult és elment.

- Hová mész? - kérdezte Áprilisi Hugó.

A Hal a fejétől fogyasztatik bácsi vissza sem fordult, csak mérgesen odavetette.

- Megyek, és veszek reggelire egy normális, közönséges és legfőképp puha tojást.

Áprilisi Hugó fát ültet

Áprilisi Hugó az egyik napon almát majszolt. Mikor már csak a csutkát szorongatta a markában, valami az eszébe jutott:

- Fogok egy magocskát és elültetem! Az ember életében legalább egyszer ültessen fát.

Legényünk e szavak után hirtelen álmodozásba kezdett:

- Milyen csodálatos lenne! A rét közepén terebélyes almafa nőne, rajta pompás gyümölcsökkel. Félig sárga, félig piros, kicsit édes, kicsit savanyú almácskákkal. Ide járkálnának az emberek és emlékeznének rám: Ezt a fát Áprilisi Hugó ültette, ez a vidám legény...

- Ó, - sóhajtott fel Frigó egér. Lehetséges, hogy ezek az emberek rám is emlékeznének, és azt mondanák...

- Ne sápítozz már! - szakította félbe az álmodozást Engelbert a kandúr. Ebből a magocskából semmi sem lesz! Legfeljebb a holló csipkedi ki a földből!

- Meglátjuk, - közölte velük Áprilisi Hugó némileg titokzatoskodva.

Fogta a legnagyobb magocskát, egy gödörbe helyezte, majd földet kotort rá.

Frigó egér és Engelbert a kandúr érdeklődve figyelték. Távolabb egy holló álldogált, valószínűleg már a magocskának örült előre. A magasban egy felhő kíváncsiskodott és végül annyira leereszkedett, hogy Áprilisi Hugó kézzel is elérhette volna, végül aztán már a kezében is tartotta.

- A magocskát meg is kell öntözni, hogy meggyökerezzen, - jelentette ki Áprilisi Hugó és felhőcskéből minden nedvet kicsavart.

- Szerencsés utat felfelé! - súgta Áprilisi Hugó.

- Húsz, vagy harminc esztendő múlva derék fácska lesz belőled!

Ahogy e szavak elhagyták az ajkát, megjelent az első levelecske.

Rögvest a második.

A harmadik!

Kisvártatva karcsú vessző szökkent szárba, majd folyton folyvást vastagodni kezdett, amíg végül derekas törzs vált belőle.

Ágai, gallyacskái nőttek, végén piciny rügyecskékkel.

Dum! Dum és újra csak dum! A rügyek kipattantak és fehér virágokká váltak. A szirmok gyorsan lehullottak és a csodálatos fát apró, zöld almák borították el.

- Ez hihetetlen! - törölte meg a szemét Áprilisi Hugó.

- Nézzétek, az almák milyen gyorsan nőnek és érnek is!

Az almácskák már egészen nagyok voltak és érni kezdtek, egyik felük sárga, a másik felük piros színben ragyogott.

A rét közepén természetes almafa magasodott.

Ezek hárman még a lélegzetüket is visszafojtották.

- Kár, kár! - szakította meg a csendet a fekete holló. Biztosan dicsérni akarta a fa gyönyörűségét, de eltévesztette.

Ebben a pillanatban a fácska törzsén az eddig zárt ajak megnyílt és az alma a következőképpen szólt:

- Örömet akartam szerezni neked Áprilisi Hugó. Mindezek miatt nőttem meg ilyen gyorsan, azért, hogy megízlelhesd az almafa gyümölcsét, azét, amelyet te ültettél.

És a földre esett a legnagyobb alma. Akkora volt, mint egy megtermett labda. Milyennek is bizonyult valójában?

Olyannak, mint a többi - kicsit édesnek, kicsit savanykásnak.

Áprilisi Hugó és a zsebtolvaj

- Engelbert! - szólt a kandúrnak Áprilisi Hugó az egyik nap. - Nem láttad valahol a borotvapamacsomat? Különös...Egy pillanattal ezelőtt az asztalon láttam!

- Biztosan az egér vitte el, - felelte Engelbert kandúr.

- Szerintem az őt szálból álló bajuszkáját akarja leborotválni! Nekem meg a pöttyös nyakkendőm vészett el, amelyet vasárnap akartam felkötni.

Frigó egér mindezt hallván dühösen rontott elő az ágy alól.

- Te galád teremtés! - visította. Szerény személyemnek eltűnt a szájharmonikája, amelyen esténként játszani szoktam a moziban elsajátított dalocskákat.

- Úgy tűnik, - szakította félbe a vitatkozókat Áprilisi Hugó, - itt tolvaj garázdálkodik.

- Kutassuk fel a nyomokat! - rikkantotta Engelbert a kandúr. Minden csirkefogó hagy nyomokat maga után!

Frigó egér fogta a nagyítóját, hogy a legkisebb apróság se kerülje el a figyelmét.

Mindketten a tolvaj keresésére indultak.

Áprilisi Hugó egyedül maradt.

A jobbzebében hirtelen valami szokatlan, de ugyanakkor óvatos mozgást érzett. Mintha valami izgett-mozgott volna odabent.

Áprilisi Hugó a zsebébe dugta kezét. Valami aprócskát markolt meg odabent.

- Jaj! - kiáltott fel fájdalmában.

Az a valami beleharapott az ujjába.

Áprilisi Hugó becsukta tenyerét. Mikor kihúzta a zsebéből és kinyitotta, egy aprócska emberkét lelt benne.

- Ki vagy? - dörrent rá Áprilisi Hugó és piciny emberkének azonnal lefújta kockás sapkáját.

- Zsebtolvaj vagyok, - mondta amaz csöndes hangon.

Áprilisi Hugó ennek hallatán elnevette magát:

- Haha! A zsebtolvajok nem borostás emberek, sállal a nyakuk körül.

- Pedig én volnék a zsebtolvajok királya! - jelentette ki az emberke büszkeséggel a hangjában. - Az úgynevezett profi! Hosszú ideig tartó

gyakorlással képeztem ki magam ilyen ügyes és melleleg kevésbé feltűnő tolvajjá.

- Most egy kicsit megleckéztetünk, - közölte vele Áprilisi Hugó és két barátját hívta, egy rövid eszmecserére.
 - Jé, egy mini emberke, - csodálkozott Frigó egér.
 - Nagyítóval kellene megszeglélnünk!
 - Neee, - sivitotta a zsebtolvaj, de már későn.
- Amint az egérke felé irányította a nagyítót, a zsebtolvaj hirtelen növekedni kezdett. Nőtt, csak nőtt, míg csak magas, borostás, sálat viselő fiatalemberré nem változott. A jövevény zsebéből előkandikáltak az ellopott tárgyak.
- Vége a tolvajkarrieremnek, - siránkozott a zsebmetsző. Feltűnő lettem és ilyen körülmények között mindenki felismer.
- Elhajította zsákmányát és lábait a nyakába kapva elinalt.
- Fogjátok meg a zsványt! - rikkantotta Engelbert kandúr, de Áprilisi Hugó leintette a felbőszült cicát.
 - Hagyd csak! Ilyen könnyedén már soha többet nem fog lopni.

Áprilisi Hugó hollót szelídít

Áprilisi Hugó egy ízben az almafa körül sétált. A fa legmagasabb ágán egy hollóra lett figyelmes. A madár fekete tollai kékes fényben tündököltek.

Áprilisi Hugó megállt a fa alatt. A holló erre kitérte hatalmas szárnyait és lerepült a földre. Először az egyik, majd a másik szemével lesett a fiatalemberre.

Egyáltalán nem fél tőlem, gondolta magában Áprilisi Hugó, talán még szelídíteni is lehetne. Megtanulhatna néhány egyszerűbb szót is!

A holló közelebb ugrándozott.

Áprilisi Hugó mindeközben észrevétlen mozdulattal vette le versenyző sapkáját.

Hirtelen a földre vetette magát, mint a kapus, amikor a labdát kapja el.

- Megvagy! - derült fel.

A holló a sapkában mocosogni kezdett.

Áprilisi Hugó valahonnan egy ősőreg kalitkát vett elő és a madarat betuszkolta.

- Úgy bizony, kezdhethük a gyakorlást! - fordult az állathoz. -
Mondd utánam: szevasz cimborá!

A holló egyik lábáról a másikra állt és károgni kezdett:

- Nem mondjuk azt, szevasz, hanem azt, hogy szerrrvusz! Nem mondunk cimborát, hanem barátot! Jelenlétemben kérretik szépen beszélni!

Áprilisi Hugó meglepetésében csak nyögni volt képes:

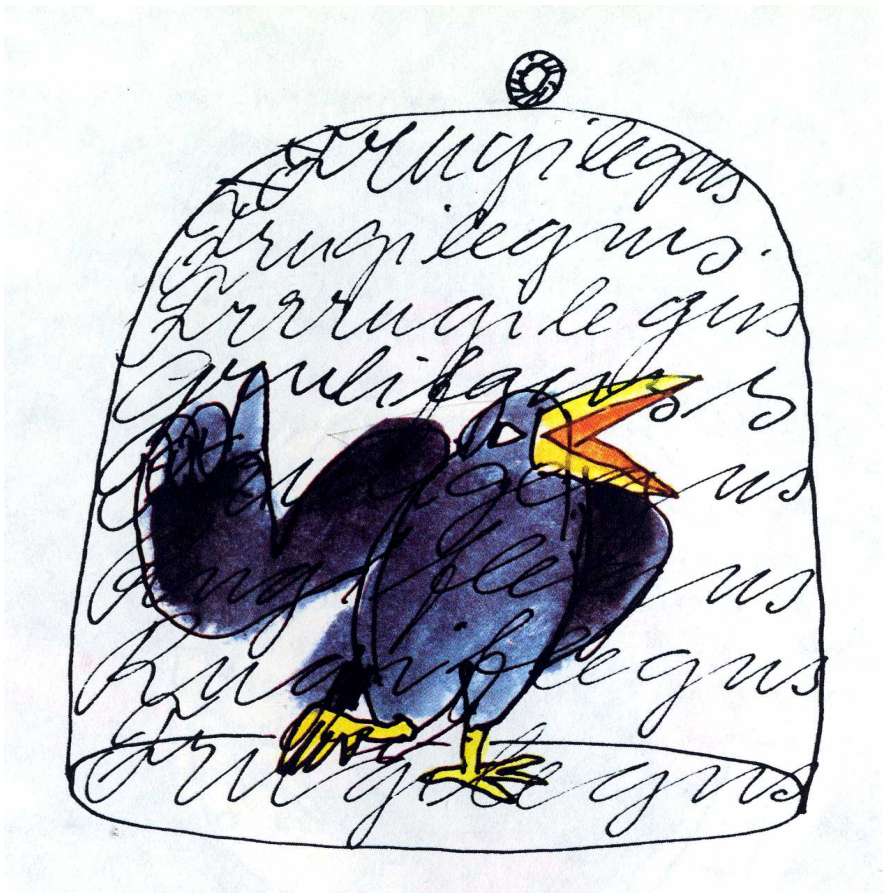
- Te...te...te tudsz beszélni?

- Tudok, perrsze, hogy tudok, felelte a holló kimért hangon. - Nem kellett volna úgy elkapnod, mintha csak egy veréb lennék!

Áprilisi Hugó, mindezek hallatán bűnbánó arcot vágott:

- Bocsáss meg kedves holló!

- A nevem Frugilegus! - károgtá a holló, - ismételd utánam:
Frugilegus!

Április Hugó megpróbálta. Először Grulifegust, majd Fruligegust, végül Rugiflegust mondott.

- Ez igen gyenge volt, - közölte vele engedékenyen Frugilegus holló.

- Szorrgalmas gyakorlással rövidesen megtanítalak. Most a tollaimat kell kiegyenesítenem, amelyet összegyűrtél.

- Kapsz kölcsönbe egy vasalót, - ajánlkozott Áprilisi Hugó.

- Hiba! - káromta Frugilegus holló. - Nem mondjuk azt, hogy vasaló, hanem azt simító. Csiszolgatnod kellene a nyelvezetedet!

Áprilisi Hugó, mintha csak a véletlen okozta volna, kinyitotta a kalitka ajtaját. Abban reménykedett, hátha Frugilegus holló fogja magát és elrepül. Aztán kitarta a házikó ajtaját és ablakait is.

De Frugilegusnak esze ágában sem volt távozni, hiszen javíthatni, csiszolni szerette volna Áprilisi Hugó beszédjét.

Akkor lépett be az ajtón Engelbert kandúr.

- Ó! - villant fel a macska szeme. - Milyen gyönyörű holló!

- Bár jobban fűlik a fogam a tejszínhabhoz, a fagyihoz, meg a pudinghoz, de ha nincs, beérem a madárral is, - nyalta meg élvezettel a szája szélét.

Frugilegus a holló, a kilőtt puszkagolyó sebességével repült ki az ablakon. Az almafa legmagasabb ágára telepedett és onnan nézett szigorú tekintettel Áprilisi Hugóra.

Egyszer az egyik, majd a másik szemével.

Áprilisi Hugó és a díjnyertes kutyus

Egy napon Olina Trampolina feldúltan szaladt Áprilisi Hugó házához.

- Áprilisi Hugó, azonnal velem kell jönnöd a parkba! Mutatni akarok valamit.

A parkban Böbe néni sétált, Bodri nevű kutyusával. Bodri gyönyörű jószág volt. Tiszta, jólfésült, szőre csak úgy ragyogott.

Nincs mit csodálkozni, a kutyus minden szépségversenyt nagy fölényvel nyert meg. Az összes diadalon aranymedált kapott jutalmul. De képzeljétek el - a gazdája minden érmet Bodri nyakába akasztott.

Böbe néni nagyon büszke személyiségnek bizonyult, örökké a kutyájával dicsekedett, aki a járási, a megyei, az országos és Isten tudja milyen versenyen is győzni tudott.

- Szegény kutyus, - esett meg Áprilisi Hugó szíve. Hiszen a nehéz medálok terhe alatt járni is alig tud. Segítenünk kell rajta!

Másnap szerte a városban a következő plakátok tűntek fel:

**EZENNEL KUTYAVERSENY HIRDETTETIK AZ ALÁBBI,
„B” BETŰVEL KEZDŐDŐ FELTÉTELEKKEL!**

A résztvevőknek a következő feltételeknek kell megfelelniük:

- 1. Bájos**
- 2. Bölcs**
- 3. Barátságos**
- 4. Becsületes**
- 5. Bölcsiskorú**

Személyes feltétel. „B” betűvel kezdődő kutyusnév

Színhely: Áprilisi Hugó rétje

Kisvártatva Böbe néni jelent meg Áprilisi Hugó házikójánál, Bodri nevű kutyusával. Más kutya nem jött el a versenyre, hogyan is merészkedtek volna versenyezni!

- Most pedíglén meggyőződünk arról, megfelel-e az Ön kutyája a verseny feltételeinek! - jelentette ki a zsűri elnöke, egy frakkot és cilindert viselő bajszos úr. - Arról, hogy elég bájos az állat, nos erről a bizottság dönt.

Az ötfős bíráló testület tagjai - a nyúlánk legényke, a bájos ifjú hölgy, a messzeföldet bejárt kandúr, a gyakorlott egér és a méltóságteljes öregúr - mindnyájan a 6-os számot viselő kártyát mutatták fel!

- Nos, a kutyus a külsejét illetően a legmagasabb elismerést kapta! Ugyanakkor bölcsnek is bizonyul? - tette fel a kérdést az elnök.

- Bodri! - adta ki a parancsot Böbe néni. - Adj pacsit az úrnak!

Bodri odaballagott és már nyújtotta is a mancsát.

- Örülök, hogy üdvözölhetem az elnök urat, - mondta jól nevelten.

- Ó! - csodálkozott a cilinderes úr. - De vajon barátságos is?

A kutyus élénk farkcsóválásba kezdett. Olyan nyájasan, hogy a jelenlévők tetszését is elnyerte.

- Most meggyőződünk arról, becsületes jószág-e őkelme! - döntött az elnök. Mit mondanak a kutyusok?

- Vau! Vau! Vau! - kezdett ugatni Bodri.

- Látom, tényleg igazat szólt, pontosabban csaholt Bodri! Vajon betöltötte már a bölcsiskort?

- Már három esztendőt számlál! - jelentette ki a gazdája.

A zsűri tagjai fejbólintással tudatták, mi szerint Bodri a legjobb életkorba lépett.

- Már csak egy kis apróság maradt a végére, - mosolygott a frakkos úriember. Az Ön becse neve szintén „B” betűvel kezdődik?

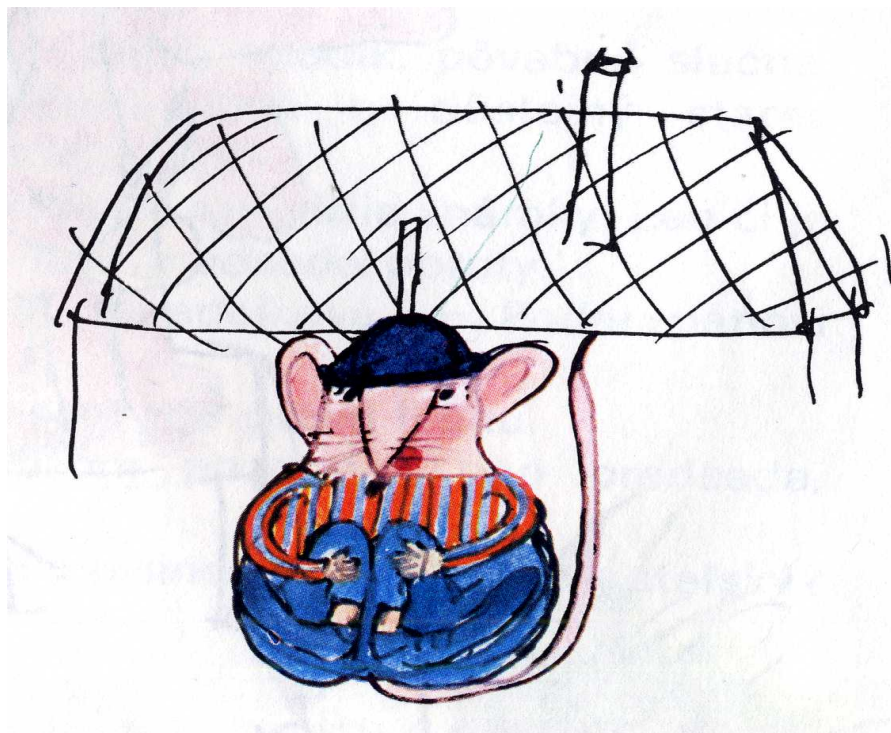
- Tisztelt elnök úr! Nemcsak Bodrimé, hanem az én nevem is ilyen! büszkélkedett Böbe néni.

- Akkor fogadja gratulációm! Bodri megnyerte a „B” betűvel kezdődő kutyabajnokságot. Ez a verseny ugyanolyan jelentős, mint a világbajnokság.

Áprilisi Hugó, hiszen valójában ő volt, átadta Bodrinak az aranyérmet. A medál oly könnyű volt, mintha csak arany festékkel lett volna bevonva.

A kutyus nyakából ezek után az eddigi összes érmet le kellett venni, hiszen e verseny díja messze értékesebbnek bizonyult.

Áprilisi Hugó tüsszög

A rét egész fehérben pompázott, mintha valaki tejjel öntötte volna le. Amerre a szem ellát, mindenfelé a pitypang virágai nyíltak. A kicsiny arany színű virágok aztán fehér gömböcökké változtak, melyek ide-oda ringatóztak a szélben.

Áprilisi Hugó a rét pompás fűvén heverészett és békésen szuszogott. Egyszer csak oly erővel fújta ki a levegőt, hogy a virágocskák beleremegtek.

Huss - a pitypangok kicsiny ernyőcskéi a világ négy égtája felé kezdtek szálldogálni. Belekapaszkodtak a szélbe, és annak szárnyain szállva kerestek maguknak alkalmas leszállóhelyet.

Ping! - egy ernyőcske éppen Hugó orrára esett.

Áprilisi Hugó kinyitotta a szemét. Gyorsan felült és hangosan eltüsszentette magát.

Majd újra.

És még egyszer.

Áprilisi Hugó szörnyű tüsszögésbe kezdett. Ettől még a motor elején terpeszkedő szélkerék is lassan körbefordult, a ház ablakai pedig

sarkig kitárultak! A szárítókötélről pedig, ó jaj, a harisnyák szanaszét szálltak.

- Hapciiii! - folytatta Áprilisi Hugó a tüszögést.

A házikóból közben a feldühödött Frigó egér rohant ki.

- Mi a csuda történik? - kérdezte mérges hangon. - A szél kettészakította az újságom!

- Hap! Hap! - felelte Áprilisi Hugó. Szerintem elkaptam a pitypang náthát. Hapciiii!

Frigó egeret mindez a tetőre kergette fel.

- Ha már ott vagy, - szólítottá Áprilisi Hugó, nézz már odafent körül, nincsenek-e ott a harisnyáim, hapciiii!

- Az almafa legmagasabb ágán vannak! - jelentette Frigó egér a leshelyéről. - Ezeket innen képtelenség elérni.

Akkor azonban megjelent Frugilegus a holló, a csőrében fogva a fuszekliket és letette Hugó lábához.

- Köszönet neked Frugilegus, - hálálkodott Áprilisi Hugó, majd olyat tüszentett, amitől a madár tollai az égnek meredtek.

- Megint összegyűrted a tollazatomat, de már legalább helyesen ejted ki a nevemet! - káromgott Frugilegus a holló és elrepült.

Áprilisi Hugó újfent tüszentésbe kezdett.

- Sokáig prűszkölűsz még? - érdeklődött Frigó az egér.

- Tudod, csak azért kérdezem, lejöheteek már, vagy még ücsörögjek idefent!

- Remélem, lassan elműlik, - nyögött fel Áprilisi Hugó és rögvest ötöt tüszentett.

- Orvost kellene hívnunk hozzád, - javasolta az egérke.

- Hap, hap, és hová hívod a doktort! - felelte Áprilisi Hugó.

- Itt vagyok! - csendűlt fel egy halk hangocska. Én volnék a Pitypang doktor, latin nevem pedig Taraxacum Officinale!

- Áprilisi Hugó csodálkozva meredt a földre. Egy nagyra nőtt pitypangot látott, orvosi táskával a kezében.

- Tűszentés elleni injekciót adok be neked! - jelentette ki az orvos és rögvest így is cselekedett.

Áprilisi Hugó mélyet sóhajtott, majd egy óriásit tüszentett, de akkorát, hogy Frigó egér érett körteként zuhant le a tetőről.

Az ernyőcske kiszabadult Hugó orrából és egyenesen a rét másik végéig szállt.

Áprilisi Hugó újra egészséges lett.

Áprilisi Hugó és a tengeri kagyló

- Idenézz, mit találtam, - mondta egyszer Olina Trampolina Áprilisi Hugónak és kinyitotta tenyerét.

A kislány kezében pompás kagyló feküdt. Olyannak tűnt, mintha fényes porcelánból készült volna, felszínét apró, rózsás pöttyök borították.

Áprilisi Hugó rögvest magyarázatba kezdett:

- Hiszen ez tengeri kagyló.

- Tengeri? - csodálkozott Olina Trampolina. - De hiszen errefelé semmilyen tenger sincsen! Itt csak egy tavacska van, ide nem messze.

- Valamikor régen itt tengernek kellett lennie, - erősködött Áprilisi Hugó. Hallgasd csak, hallani a moraját a kagyló belsejében.

Olina Trampolina a füléhez illesztette a kagylót és belehallgatott.

Láss csodát! Valóban hallotta a tenger morajlását. A hang egyre csak erősödött, míg végre úgy tűnt, mindjárt kiönt a kagylóból.

Utána Áprilisi Hugó is a füléhez illesztette a kagylót.

- A hullámok a part menti sziklákat ostromolják, - közölte. A tenger felett sirályok köröznek és hallom vijjogó hangjukat. És most... a horizonton egy hatalmas hajó tűnik fel. Tisztán kivehető, miként csattogtatja a szél a vitorlákat.

- Te mindezt hallod? - kíváncsiskodott Olina Trampolina.

- Ne felejtse el, én kiszolgált hajósinas volnék! - győzködte a leányt Áprilisi Hugó, majd ismét a füléhez illesztette a kagylót.

- Most a tenger egy kicsit elcsöndesedett...De mi történt, Tisztán hallom a segítségkiáltást. Valaki fuldoklik! Azonnal segítenünk kell neki!

- A tengeren? - döbönt meg Olina Trampolina.

- Hova gondolsz, - felelte Áprilisi Hugó. Merre van az a tavacsjátok?

- Itt, nem messze, - mutatott Olina Trampolina az ujjával.

Áprilisi Hugó Jolánkához, hűséges motorjához szaladt. Leszerelte az első kereket, kiszedte a belső gumit és maga előtt görgetve szaladt a tóhoz.

Amikor odaértek, a vízszint felett kapálózó kézre lettek figyelmesek. Egy pillanat múlva felbukkant a vizes fej, majd ismét alámerült.

- Hiszen ez Fülöp! - kiáltotta Olina Trampolina. Nem tud úszni. Mentsd meg őt Hugó, te hajósinas!

Áprilisi Hugó a víz közepébe dobta a gumit, mint valami mentőövet és elkiáltotta magát:

- Kapd el Fülöp! Megyek már.

Azzal belevetette magát a vízbe.

Mikor Fülöp már a parton szárítkozott, vacogó fogakkal megkérdezte.

- Hogy, hogyan talált meg?

- Ne feledd el, Áprilisi Hugó kiszolgált hajósinas, - felelte neki Olina Trampolina és megszorította a kagylót.

Áprilisi Hugó telefonál

A zsémbelődő öregúr, a Hal a fejétől fogyasztatik bácsi, rövidítve Halfej, még rövidebb alakban Halas, nos ökelme akaratlanul is rácsodálkozott Áprilisi Hugóra, majd szigorúsággal a hangjában a következő kérdést tette fel:

- A trikódra nyomtatott 28-as szám valójában mit kellene, hogy jelentsen? Ezt a vad divatot nem viselem el!

- Ez nem akármilyen módi, - javította ki Áprilisi Hugó. - A huszonnyolcas szám azt jelenti, hogy ugyanannyi éves vagyok!

- Aha, - köhintett Hal a fejétől fogyasztatik bácsi.

- Mindezek mellett azt is jelenti, mi szerint a múlt évi békahajítási bajnokságon huszonnyolc állatkát dobtam a vízbe, így megszereztem a világbajnoki címet.

- Ó, ezt nem tudtam, - csodálkozott Hal a fejétől fogyasztatik bácsi.

- De ez még nem minden, folytatta Áprilisi Hugó.

- Ha ezt a számod megszorozod négymillióval, és utána hozzáadsz kétszázszázötvenötöt, majd levonsz belőle százhuszonkilencet, az égbolton lévő csillagok számát kapod meg!

- Csakhogy, - legyintett Hal a fejétől fogyasztatik bácsi.

- Mindemellett, ez a telefonszámom is, - fejezte be Áprilisi Hugó.

Hal a fejétől fogyasztatik bácsi mindezek hallatán felderült:

- Van telefonod? Hiszen ez pompás! Valamikor majd felhívlak. De hol van a készülék, a házban nyomát sem láttam.

- Ez egy különleges motoros telefon, - felelte büszkén Áprilisi Hugó.

Végül odaadta Hal a fejétől fogyasztatik bácsinak a masinát, amely a motor kormányja mellett helyezkedett el.

- Vezetés közben is beszélhetek, - dicsekedett Áprilisi Hugó.

Másnap reggel, a házikó lakóit hangos telefoncsörgés riasztotta fel.

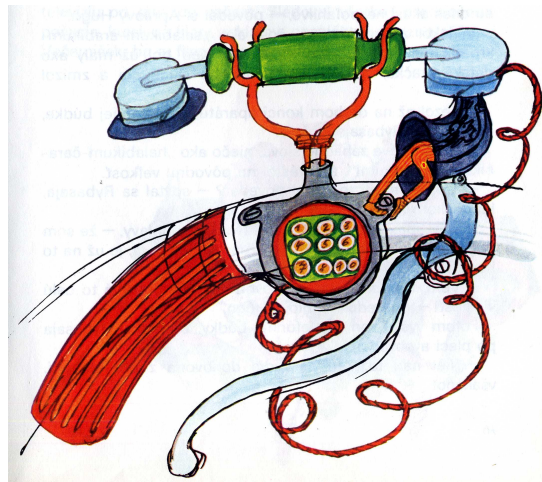
- Halló! - szólt bele Áprilisi Hugó a kagylóba.

- Én vagyok...- hangzott fel a másik végén. - Van ...dved ...gászni.. ..nni!

Azután csak recsegés ropogás hallatszott.

- Halló! - kiáltotta Áprilisi Hugó a telefonba. - Nagyon rosszul hallom!

- Gyere ...nak a ...lak...-hangzott a kagylóból.

A legjobb lesz mindezt személyesen megbeszélni. A telefonok mostanság kevésbé megbízhatóak, - morfondírozott magában Áprilisi Hugó.

Elkiáltotta a varázsszavakat, úgymint „szalabikum-arabikum-abrakadabra, menj össze te mafla!” és szemlátomást kezdett összezsugorodni. Mikor már kisebb volt egy közönséges gyermekjátéknál, belebújt a telefonkagylóba és eltűnt a készülék mélyében.

A vonal másik végén kimászott, egy telefonfülkében, ahonnan Hal a fejtől fogyasztatik bácsi éppen távcsevegni próbált.

Áprilisi Hugó ismét elsorolta a varázsszavakat úgy, mint „halabikum-csarabikum-abrakadabra, nőj magasabbra” - és visszanyerte eredeti méretét.

- No, mit is szerettél volna nekem mondani? - kérdezte a Halast, aki meglepetéséből feleszmélve éppen akkor tápázkodott fel.

- Ó, csak, csak... - dadogta Hal a fejtől fogyasztatik bácsi, - horgászni hívtalak volna. De, ahogy látom, elég késő van már elindulni!

- Bizony, ha az ember telefonon beszélget, az egy örökkévalóságot vesz igénybe! - helyeselt Áprilisi Hugó.

Azután kilépett a telefonfülkéből, vállon veregette Halast, és azt mondta:

- Nincs jobb annál, mint amikor az emberek szemtől szembe beszélgetnek egymással, ugyebár!

Áprilisi Hugó tévét javít

Hinnék-e Önök, hogy Áprilisi Hugó házikójában televízió is van? Pedig igaz. Egy aprócska készülék, hosszú antennával.

A legszívesebben Engelbert kandúr üldögélt előtte. A cica reggeltől estig nézte a műsorokat, válogatás nélkül. Leste az időjárás jelentést, a színes filmeket, a reklámokat, a zenés műsorokat, a vetélkedőket, az esti mesét, de még a korhatáros filmeket is!

Egy szép napon, ahogy mindig, a televízió előtt üldögélt kimeresztett szemmel lesve a képernyőt.

- Mi van ezzel a tévével, mintha elromlott volna! - komorodott el hirtelen és haragosan legyintett mancsával. - Nézzétek a bemondónőt. Egészen furcsán áll a haja!

- Hm, hm, - tűnődött Áprilisi Hugó. Ez furcsa. A tevém még soha sem romlott el.

- Csak nézz oda! - mondta felindulva Engelbert kandúr. - a filmek felirata is fordítva van. Meg kell javítani a tévédet!

Áprilisi Hugó Frigó egeret hívta. Lecsavarozta a televízió hátlapját és kiadta az utasítást a kiségernek:

- Kicsit sétálgass már odabent Frigó! Húzd meg a csavarokat, ellenőrizd az elektródákat, nincsenek-e kiégve és igazítsd meg a drótokat, ha elcsavarodtak volna.

Frigó egér bemászott a készülékbe. Mindent megtett, amit Áprilisi Hugó parancsolt, de emellett a farkincájával portörleszt is végzett.

Engelbert kandúr ismét odalesett a tévé képernyőjére.

- Ez egy rossz álom! - nyávogta fagyos hangon. Épp a macska balettet adják és a cicák nyakában fordítva áll a masni.

- Lehetséges, hogy a hiba nem a készülékben van, - morogta Áprilisi Hugó és kisomfordált a házikóból.

Tudják hová ment? Egyenesen a tévéstúdióba, ahonnan a macska balettet közvetítették.

Belépett a terembe és látja, amit Engelbert Kandúr látott odahaza: a cicákon fordítva van a masni.

Elkezdte a táncosnők szalagját igazítgatni, és akkor vette észre, fordítva vette fel a karmester a parókáját. Áprilisi Hugó odalépett hozzá és megfordította a vendég haját.

- Ó, - sóhajtotta a bemondónő. Jó, hogy eljött hozzánk, figyelmeztetni erre a szörnyű hibára. Tudja, a főügyelők elaludt.

- Semmiség az egész, felelte Áprilisi Hugó és mosolyogva megigazította a hölgy frizuráját.

Ezek után, megnyugodva tért haza motoros házikójába.

- Kár, hogy nem voltál idehaza! - üdvözölte somolyogva Engelbert kandúr. Mulatságos események történtek. Megjelent egy bajuszos fiatalember, trikóban és csíkos nadrágban és mindent rendbe rakott. Még a karmesternek is megigazította a parókáját, ha, ha, ha!

Áprilisi Hugó csak somolygott bajusza alatt:

- De hisz megmondtam, a hiba nem a tévékészülékünkben van!

Áprilisi Hugó és a szomorú tigris

Vasárnap volt és Áprilisi Hugónak, csodák csodája, éppen semmi dolga nem akadt. Még szerencse, hogy Olina Trampolina és Fülöp éppen akkor toppant be hozzá látogatóba.

- Nincs kedved eljönni velünk az Állatkertbe? - javasolták a gyerekek.

- Állatokat nézegetni? - csodálkozott Áprilisi Hugó. Talán itt nincs elég belőlük? Állandóan a kandúrba botlom, az egérbe ütközöm, és a fa tetejéről pedig a holló les rám!

- Az Állatkertben mindenféle érdekes állatot nézhetünk! - mondott ellent Fülöp. - Teve, krokodil, zebrák...

- Ne is kéreisd magad, - közölte vele Olina Trampolina.

- Pont ezért vettük fel az ünnepi ruhánkat!

Áprilisi Hugó gondterhelten simított végig borostás arcán:

- Nekem semmilyen ünnepi ruhám nincsen! Csak abba jöhetek, amiben mindig is lenni szoktam. Legfeljebb kölcsönkérhetem Engelbert kandúr pöttyös nyakkendőjét.

Így aztán mindhárman felkerekedtek és elindultak az Állatkertbe: Fülöp és Olina Trampolina ünneplőben, Áprilisi Hugó némiképpen felemás öltözékben, trikó, csíkos nadrág, kerékpáros sapka és pöttyös nyakkendő alkotta ruházatát.

Az állatkertben minden pompásnak és vidámnak bizonyult, míg el nem értek a tigris ketrecéhez.

Az aprócska bengáli tigriskölyök ugyanis keservesen sírdogált.

- Miért itatod az egereket Kisbengáli? - esett meg a szíve Olina Trampolinának.

- Talán nem látjátok? - zokogta el magát a csöppség anyukája a bengáli tigrismama.

- Fiacskánknak nincsenek tigriscsíkjai.

- Mindenki macskának csúfolja, - tette hozzá szomorúan a bengáli tigrispapa.

- Ne szomorkodj Kisbengáli, valamit kitalálunk, - közölte Áprilisi Hugó és közben lepillantott a lába irányába.

Tekintete elnyútt bakancsára esett, majd feljebb, saját nadrágjára.

- Megvan a megoldás! - rikkantotta harsányan, mire a többiek összereztek.

Áprilisi Hugó a nadrágjára mutatott és azt mondta:
- Neked adom a nadrágom csíkjait, Kisbengáli. Mondd, tetszene neked?

A kistigrisnek felfénylettek a szemei örömeiben.

- Miként tudod levenni a csíkokat a nadrágodról? -
aggodalmaskodott Fülöp. - Talán elpárologtatod őket?
- Nem, inkább leoperálok onnan, - felelte Áprilisi Hugó.

A hátsó zsebéből előhúzta furulyáját és valami furcsa, ábrándos dallamot kezdett el játszani, olyat, amilyennel a kígyóbűvölők szelídítik a mérges kobraikat.

A nadrág csíkjai a zenére lassan hullámozni kezdtek, majd rövidesen letekeredtek.

Mikor már mind odalent volt, Áprilisi Hugó összeszedte őket, és felragasztotta Kisbengálira.

- Köszönöm, - mondta erre kedvesen Kisbengáli.

- A fiunk most már éppen olyan, mint a többi tigris örvendezett a bengáli tigris mama.

- Csak próbálja meg valaki kinevetni! - tette hozzá a bengáli tigris papa és mancsát nyújtotta Áprilisi Hugónak.

Áprilisi Hugó felcsap gombásznak

Az egyik napon Frigó kiséger felsóhajtott:

- Ó, bárcsak lehetne valamilyen kalapom...

- Kalapod? - álmélkodott Áprilisi Hugó.

- Kalapod? - csodálkozott Engelbert a kandúr.

- Kalap! - ismételte meg előző szavait Frigó egér és szeme elszomorodott.

- Na de kérlek, minek kellene neked egy kalap! - vigyorgott némiképpen csúfondárosan Engelbert kandúr. - Abban szeretnéd üdvözölni a Halast?

Frigó egér megrázta a fejét.

- A filmekben, a melyeket vetítettünk, minden igazi komikus kalapot viselt.

- Akkor menj el a kalapboltba és vedd el egyet, - tanácsolta Áprilisi Hugó.

- Hahaha! - vigyorgott Engelbert kandúr. - a kalaposnál nincs egérméret!

- Meglesz a kalapod! - szólalt meg Áprilisi Hugó.

- Mit mondtál? - meresztette ki a szemét Frigó egér. Talán csak nem kalapot szerzel nekem?

Áprilisi Hugó mókásan elmosolyodott:

- Még nincs meg, de hamarosan megkapod! Csak egy kicsit keresgélni kell. A kalapok itt nőnek az orruk előtt.

A macska és az egér az orruk elé meredtek, de semmit sem láttak.

- Nem értitek? - magyarázta nekik Áprilisi Hugó. - a gombák tetején keressétek!

Így aztán mindhárman gombászni kezdtek. Áprilisi Hugó magával hozott egy gombázó kosarat, amelyikbe, ki tudja miért, bele tette a furulyáját.

Keresgéltek, kerestek, de a gombák mintha elrejtőztek volna a szemük elől. A fűből egyetlen kalapocska sem látszott ki.

- No, így van ez! - morgott a bajsza alatt Frigó egér. - Sejtettem, hogy ma még a kalapbolt is zárva tart.

Áprilisi Hugó elővette a furulyát és halk melódiát kezdett el játszani.

Piff, piff, pinli-pim! Hangzott fel a réten.

A gombák a természetükből kifolyólag kíváncsi lények. Először csak félig nyitották ki kalapocskájukat, majd egészen és hamarosan teljes pompájukban álldogáltak előttük - kalapjukat a zene ritmusára ringatva.

A gombák finom, ízletes kucsomagombának bizonyultak.

Áprilisi Hugó rövidesen teleszedte a kosarát.

- Így bizony, - mondta végül. - otthon majd Frigó egér kiválaszthatja magának a neki tetsző kalapot!

Mindezek hallatán a kosárban üldögélő gombák zúgolódni kezdtek:

- Ki ez? Mi ez? Mi az, hogy kedve szerint, ki látott még ilyet?

Olyan hangosan beszéltek, hogy Áprilisi Hugó kénytelen volt beleszólni:

- Most már elég volt, tessék csöndben maradni! Ki látott már fecsegő gombákat?

- Hiszen mi gombák vagyunk! - tiltakozták a gombák a kosárban. Mindezek miatt nem csak beszélni tudunk, hanem értünk a gombafecsegéshez is!

Ezután a gombák újból dohogni kezdtek.

- Elég volt! - kiáltotta Áprilisi Hugó. - Szájkosarat teszek rátok!

A gombák elcsendesedtek, de kisvártatva ismét morgolódásba fogtak.

- Ej! - mondta elégedetlenül Frigó egér. - Nem is akarok már ilyen gombakalapot! Még a fejem tetején is beszélni, vagy kiabálni kezdenének!

A gombákat végül megfőzték vacsorára és Frigó egérből sohasem lett komikus!

Áprilisi Hugó és a gyík farkincája

Áprilisi Hugó rétjén éldegélt egy gyík is. Az igazság szerint azonban mondhatjuk fordítva is: a gyík rétjén lakott Áprilisi Hugó is.

Egy azonban bizonyos, a gyík nagyon figyelmetlennek bizonyult. Állandóan elveszítette a farkát.

Időről időre beszorult az a fránya farkinca két kő közé, és amikor a gyík lépett egyet a testrészt leszakadt és a gyík ékessége nélkül maradt.

Máskor Frigó egérrel játszották azt, ki tudja többször megfogni a másik farkincáját, de mikor a gyíknak sikerült, semmi sem történt, ám ha az egér volt ügyesebb, rögtön a kezében maradt barátja farkacskája.

Néha az is elegendőnek bizonyult, hogy elgondolkozott és mikor a leghosszabb testrészére pillantott, nem találta a helyén. Valahol bizonyosan elvesztette!

A legrosszabb az egészben az volt, hogy örökké Áprilisi Hugót faggatta.

Odafutott hozzá és kérdezgetni kezdte:

- Áprilisi Hugó nem láttad valahol a farkincámat? Segíts, kérlek keresni, kérlek szépen!

Hugó az elején még sajnálatot érzett, de aztán lassan megunt az egészet és haragra gerjedt:

- Még egyszer elveszíted a farkacskádat, krokodillá változtatlak.

- Igen, igen, nagyon szeretném! - derült fel a gyíkokcska és ettől a hatalmas örömtől azonnal elveszítette a farkincáját.

- Ha krokodillá változom, senki sem meri megragadni a farkacskámat! - örvendezett. - Hatalmas farkam lesz, és ha véletlenül elveszíteném, rögtön megtalálnám!

Így aztán Áprilisi Hugó elkiáltotta a varázsszavakat, úgy, mint „halabikum-csarabikum-abrakadabra, nőj magasabbra!” és piciny gyíkokcska hatalmas krokodilussá nőtt meg.

A látványtól igen megörvendezett és elindul az Állatkertbe.

- Végre nyugalmunk lesz! - sóhajtotta Áprilisi Hugó.

- Bár nem tenném tűzbe a kezem, hogy a gyíkocska a krokodil bőrben érzi a legjobban magát!

Valóban igaza lett. Még egy hét sem telt el és a krokodilus igyekszik haza, Áprilisi Hugó házikója felé, hatalmas könnyeket hullatva:

- Nem akarok többé krokodil lenni Áprilisi Hugó! Mindenki tőlem fél. Senki sem akar megsimogatni. Az anyák velem ijesztgetik engedetlen gyermeküket! És ami még rosszabb, érzem gonosz és alattomos lettem.

Áprilisi Hugó tehát kénytelen volt újra elmondani a varázsszavakat, úgymint, „szalabikum-arabikum-abrakadabra, menj össze te mafla!” és a hatalmas krokodilusból ismét aprócska gyík lett.

Ez volt ám a hatalmas öröm!

A nagy boldogságtól a gyíkocska azonban valahol megint elvesztette a farkincáját.

Áprilisi Hugó és a gyufásdoboz

- Miből készülnek a gyufaszálak, - rázta meg fejét Áprilisi Hugó.

A dobozban lévő gyufaszálaknak nem volt feje.

Áprilisi Hugó be akarta gyújtani a sütőt, hogy teát főzhessen. Eljött hozzá Hal a fejétől fogyasztatik bácsi, akit csipketeával szeretett volna megvendégelni.

Hal a fejétől fogyasztatik előhúzta pipáját, hogy rápöfékeljen. Mikor kinyitotta gyufásdobozát, abban egy szálát sem lelt.

- Talán elvarázsolták ezeket, a szálakat?! - szólalt meg fagyos hangon. Hal a fejétől fogyasztatik bácsit a legkisebb gond is könnyedén kihozta béketúrésából - nemhogy egy ilyen arcátlanság.

- Van egyáltalán rendes gyufa ebben az elvarázsolt házikóban? - kérdezte csípősen.

Áprilisi Hugó válaszul egy teli doboz gyufát nyomott a kezébe.

Hal a fejétől fogyasztatik kinyitotta a skatulyát, de rögvest a sarokba hajította! Ebben a dobozkában ugyan voltak gyufaszálak - de mind használt volt. Ott sorakoztak a szálacskák kiégett fejecskéjükkel.

- Próbáld meg ezt a dobozt, - nyújtotta neki Áprilisi Hugó.

Hal a fejétől fogyasztatik lassan kinyitotta - mire a szálak a földre hullottak.

- Ebben valami van! - jelentette ki Áprilisi Hugó.

Hal a fejétől fogyasztatik hirtelen kimeresztette a szemét és szótlanul mutatott az asztalra.

Amott egy gyufaemberke ágaskodott. Lábacskái, kezecskéi és kicsi törzse is gyufából készült, a feje pedig foszforból, ahogy minden rendes gyufaszálnak.

- Hihhi, hohoho, - kuncogott a jövevény éles hangocskáján. Meglepődtek ugye! De hiszen ez az én munkám: a gyufaszálakat meggyújtom, az olyanoknak, mint ti időnként bosszúságot okozok. Én az vagyok, akit még igazándiból nem ismertek, a Gyufásdoboz!

- A Gyufásdoboz? - csudálkozott Áprilisi Hugó.

- A Gyufásdoboz? - álméltkodott Hal a fejétől fogyasztatik.

- Hihhi-hohóhó! Visította a Gyufásdoboz. - Mit gondoltok, ki ügyel a skatulyában, hogy a szálacskák ne dörzsölődjenek egymáshoz, és aztán ne kezdjenek égni? Ki figyel arra, hogy ne törjenek el? Szerintetek, ki vigyáz arra, hogy az eldobott gyufaszál ne okozzon tüzet?

- Talán te? - szólalt meg egyszerre Áprilisi Hugó és Hal a fejétől fogyasztatik.

- Úgy bizony, - felelte békésen Gyufásdoboz.

- Ne vegyétek rossznéven, ha ebben az értékes és felelősségteljes munkában időnként huncutkodom, hihi-hohó!

Gyufásdoboz meg sem várta a választ, kinyújtóztatta lábát, kezeit megmozgatta és újfent megszólalt:

- Vége a tréfálkozásnak! Kezdődjék a munka!

Gyufásdoboz meggyújtotta a lángot a tűzhelyen, majd Halas pipáját.

Hal a fejétől fogyasztatik bácsi rég nem érezte ilyen pompásan magát Áprilisi Hugónál.

Áprilisi Hugó rendet tesz

- Nem mondanám senkinek, de bizony ki kellene itt takarítani! - jelentette ki egy napon Engelbert kandúr.

- Bizony ráférne, - csatlakozott készségesen a kijelentéshez Frigó egér.

Mindketten merően Áprilisi Hugóra meredtek.

Áprilisi Hugó barátai fürkésző tekintetére kissé ideges lett, de végül egyetértett:

- Rendben. Belefogok a takarításba. De segítsetek ti is!

- Természetesen! - helyeseltek a többiek.

- Én azzal segíthetnék a legtöbbet, ha elmennék jó messzire, így nem zavarnálak a munkában! - javasolta Engelbert a kandúr.

- Én pedig felmásznék a szekrény tetejére, és onnan figyelmeztetnélek, nehogy valahol elfelejts takarítani, - ajánlotta Frigó egér.

- Szó se lehet róla! - utasította el az ajánlatokat Áprilisi Hugó.

- Fogjátok a szőnyeget, és odakint rázzátok ki.

Az egér a szőnyeg egyik sarkát fogta, a kandúr a másikat és így porolták ki.

Frigó egér minden mozdulatnál a magasba repült és a levegőben duplaszaltót ugrott.

- Ebből elegendem van! - vörösödött Frigó egér. A kandúr állandóan a levegőbe hajigál.

- Nem tehetek róla, hogy te ilyen csökött és csenevész alak vagy, - felelte kárörvendően Engelbert kandúr.

Végül a szőnyeg, úgy ahogy tiszta lett.

Áprilisi Hugó ez alatt a házikóban rakott rendet. Különféle dolgokat huzigált elő az ágy alól és közben a bajsza alatt mormogott:

- Fel nem foghatom, miért ne lehetnének a teáscsészék a heverő alatt!

Végül, négy órai takarítás után a motoros házikó csak úgy ragyogott a tisztaságtól. Minden holmi a helyére került.

Mindhárman békés nyugalommal telepedtek az asztal köré.

- Most pedig megiszunk egy finom teát, - javasolta Áprilisi Hugó és azok ketten lelkesen helyeseltek.

Mikor a tea elkészült és már a csészékben illatozott, a cukrot szerették volna beleszórni.

- Hol a cukor? - kérdezte Frigó egér.

- A cukor mindig a tartóban volt, az pedig a furulyatokban, ami a zöld hátizsákban, a hátizsák pedig a lavórban, - emlékeztette Áprilisi Hugó.

- A cukortartónak a konyhaszekrényben kellene lennie, - jegyezte meg Engelbert kandúr.

- De hol van a konyhaszekrény? - érdeklődött az egér.

Rövidesen meglelték és benne a cukortartót. Megiszogatták a teát és a kandúr felsóhajtott.

- Az igazat megvallva, kissé furcsán érzem magam. Még a tea sem ízlett úgy, mint máskor.

- Csak nem azt akarsz mondani...- kezdte bátortalanul Frigó egér,
- hogy itt túl nagy a rend.

- Nem akarok semmit kijelenteni, de egy kicsiny rendetlenséget
tehetnék, - mondta Engelbert kandúr, és a cukortartót berakta a
furulyatokba.

Áprilisi Hugó a csigák edzője

Áprilisi Hugó éppen az ablakon keresztül nézelődött, mikor egy araszolható csigára lett figyelmes. Lassan, lassabban, még lassabban, ahogy a csigák szokták.

- Szia csigabiga! - szólította meg Áprilisi Hugó.

- Nem hozzám indultál véletlenül látogatóba?!

A csiga megtorpant és kimeresztette szarvacskáit. Az ember azt mondaná, alaposan kifürkészi Áprilisi Hugót.

- Te vagy Áprilisi Hugó? - kérdezte végül.

- Igen, - felelte Áprilisi Hugó.

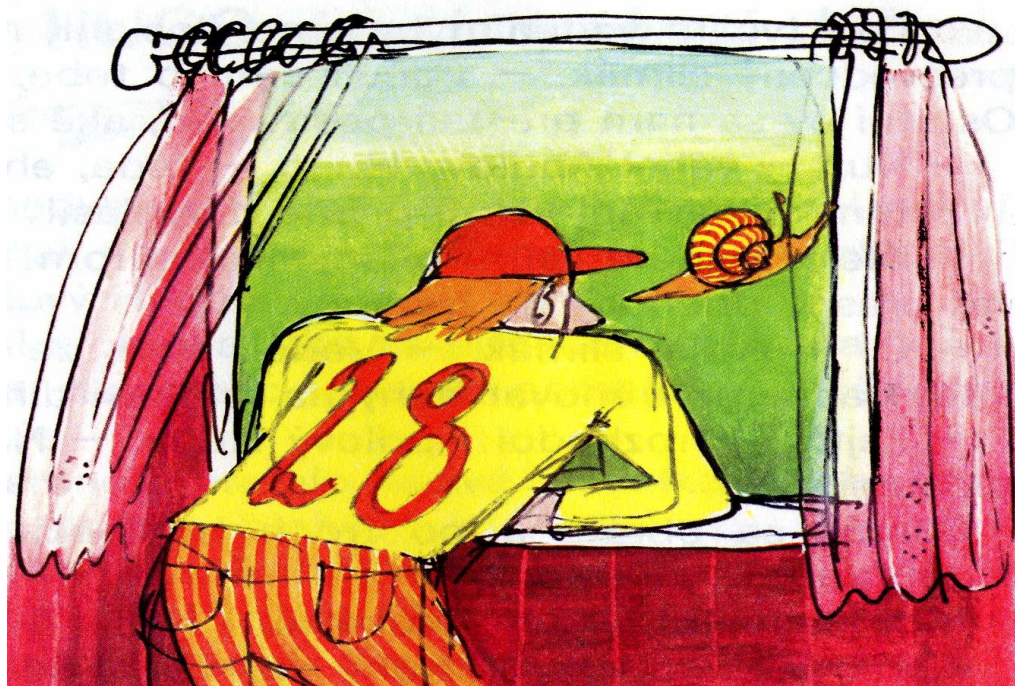
A csiga tovább kíváncsiskodott:

- A valamikori lepkevadász, a kerékpárcsengő javító, a körhintaforgató, a bűvészcilinderekben lakozó nyuszik gondozója, a húsevő növények etetője, a kiszolgált hajósinas és a békák vízbe dobálásának világbajnoka valamint az egykori bohóc?

- Úgy van, úgy van, - mosolyodott el Áprilisi Hugó.

- No akkor jó helyen járok, - örvendezett a csiga.

- Üldögélj csak tovább, három-négy óra múlva nálad vagyok! - azzal szorgalmasan mászott tovább.

Áprilisi Hugó a homlokába húzta versenyző sapkáját.
- Ne jöjjenek inkább én? - ajánlgatta készségesen.
- Ebben az esetben egy kicsit rövidebb ideig tartana.
- De hiszen ez szerencsétlenséget jelentene! - sóhajtott a csiga némiképp szomorúan és türelmesen várakozva, amíg Áprilisi Hugó kilépett az ajtón.

- Mit forgatsz abban a csalafinta fejedben? - kérdezősködött Áprilisi Hugó és lehajolt a csigához.

A csigabiga magyarázatba kezdett:

- Hugó, mint azt bizonyára sejted, mi csigák egy kissé lassabbak vagyunk a többi élőlélynél!

Áprilisi Hugó erre csak bólintott.

- Éppen ezért, - folytatta a csiga - sportklubot alapítottunk. Szeretnénk a rövid-és a hosszútávfutást gyakorolni.

- Húha! - füttyentett Áprilisi Hugó. - Van bennetek bátorság, úgy ám!

- Bátorságunk az van, - felelte szerényen a jövevény, - de trénerünk az sincsen.

Áprilisi Hugó mindezek hallatán megérintette a bajuszát.

- A te irányításod alatt elérhetnénk a lehetetlent! - győzködte a csiga. - Hallottunk ügyességed felől. Ha sikerülne, a többi állat sem nevetne ki minket.

- Nos, - vívódott magában Áprilisi Hugó, tehát, hm...

Áprilisi Hugó végül zord arcot vágott, majd kijelentette:

- Nagyon szigorú edzőtök leszek. Elvárom a pontos érkezéseket, minden egyes gyakorlásra.

- Ó! - szólat meg a csigabiga. -Tudtuk, hogy nem hagysz cserben minket. Mikor kezdhetjük a rövid-és hosszútávfutást?

- Holnap! - döntött Áprilisi Hugó. Kezdés pontban nyolckor.

A csiga megfordult és Áprilisi Hugó három óra múlva már nem is látta.

Másnap Áprilisi Hugó egész délelőtt várta őket.

Talán még most is másznak - lassan, lassabban, még lassabban, ahogy a csigák mindig is szoktak.

Áprilisi Hugó hullócsillagot keres

Meleg, nyári este volt. A motoros házikóban békesség honolt. Frigó egér az újságot böngészte, Engelbert kandúr pedig a tévét bámulta. Áprilisi Hugó vajon mit tevékenykedik?

Ő az ablakon lesett kifelé, miként lesz az estéből éjszaka és borít be mindent a sötétség leple.

Az éjszaka sötétjében hirtelen egy aprócska fénypont izzott fel. Mintha valaki gyufát gyújtott volna az égbolton.

- Hullócsillag! - kiáltotta Áprilisi Hugó.

A hangra az újságon szunyókáló Frigó egér felriadt.

- No és, akkor mi van? - fordult felé némi unalommal Engelbert kandúr.

- Hogyhogy mi van? - fordította meg fejét Áprilisi Hugó. - Hullócsillag. Valahonnan a világúrból. Most valahol a fűben nyugszik. Lehetséges, hogy a házikó közelében. Ez mégiscsak komoly dolog! Elvégre ilyen csodák nem esnek meg mindennap!

- Megkereshetnénk a csillagot, - eszmélt fel Frigó egér, - és elvihetnénk a vastelepre. Akár hús-krajcárt is kaphatnánk érte!

- A hullócsillagokat nem szokás a vastelepre vinni, - szólalt meg Áprilisi Hugó. A hullócsillag szerencsét hoz és teljesíti kívánságodat!

- Igazából azt kívánám, legyen végre csend és bebújhassak papírdobozomba, - felelte mérgesen Engelbert a kandúr.

- Ti csak szundikáljatok! - böszült fel Áprilisi Hugó. - Én elmegyek és megkeresem a hullócsillagot!

Azzal kilépett a házból és alakját rögvest elnyelte a sötétség. Áprilisi Hugó kinyitotta a szemét, ahogy csak bírta, de olyan volt mintha csukva tartaná, hiszen még egy lépésnyit sem látott!

Körülötte csönd, még a gyík farkának susugását sem hallotta. Milyen rejtélyes és titokzatos éjszaka! Mintha csak arra teremtődött volna, hogy csillagok hulljanak, gondolta magában Áprilisi Hugó.

Pillanatonként megbotlott és alig néhány méter után a földre esett! Akkor meglátta a picinyke fényt.

Hullócsillag, - örvendezett. - Gyorsan, gyorsan utána, nehogy egészen kialudjon.

Áprilisi Hugó a fényecske felé iramodott, amely azonban csak alig pislákkolt, mintha bármelyik pillanatban ki akarna aludni.

Mikor odaért a világossághoz, csalódás érte.

- Ó, csak egy közönséges szentjánosbogár! Én meg azt hittem, hullócsillagot láttam!

- Közönséges szentjánosbogár vagyok, de Csillagocskának hívnak, - felelte a szentjánosbogár és felfénylett a sötétben.

Áprilisi Hugó óvatosan a tenyerébe ültette.

- Csillagocska, világítanál nekem a házikóig? - kérte. - Ebben a sötétben nem találom meg a hazavezető utat.

Csillagocska, szentjánosbogárka egész úton világított Áprilisi Hugónak!

Áprilisi Hugó elindul

Tuk!

Tuk!

Tuk!

Áprilisi Hugó kiugrott az ágyból és kimeresztette a szemét. Talán harkály költözött a szomszédba?

A zaj forrása azonban nem bizonyult fakopáncsnak.

Az ablakon kopogott valaki.

Áprilisi Hugó kidugta a fejét. A házikó előtt Fülöp és Olina Trampolina álldogált.

- Hogyhogy itt vagytok? - szólította meg őket Áprilisi Hugó. - Nem akaródzott nektek iskolába menni és inkább szabadnapot tartotok?

- Erről szó sincsen, - mondta Olina Trampolina. - Ma tényleg ünnepnap van!

- Hiszen ma ünneplünk Áprilisi Hugó! - táncoltak a gyerekek a házikó előtt.

- Mi folyik odakint? - kérdezte álmosan Engelbert kandúr és kibújt a dobozából.

- Ünnepnap van! - hívták a gyerekek.

- Van abból elég! - felelte a kandúr. - Nekem egész életemben ünnepnap van és senkinek a kedvéért nem szeretek felriadni legédesebb álmomból.

- Az ünneplést rendesen kell elkezdni, - tünődött Fülöp.

- Mi lenne, ha elmennénk horgászni?

- Hm, Hal a fejétől fogyasztatik bácsinak van horgászengedélye, - jutott eszébe Áprilisi Hugónak. - Ráadásul éppen most jön!

Csodák csodája, ma reggel még a zsörtölődő Hal a fejétől fogyasztatik is jókedvében volt. Vidáman fütyörészett és az egész világra mosolygott.

- Azt mondtam magamban, - kezdte, mikor közelebb ért, - elvinnélek benneteket horgászni. Mi a véleményetek róla?

- Rendben! - örvendeztek mindnyájan.

Abban a pillanatban valami furcsa dolog történt Jolánkával, a motorral!

A kipufogóból felhőnyi méretű füst gomolygott kifelé. A motor köhögött egyet, lassan beindult és lassan, lassan egyenletes járásba kezdett.

- Hohó! Jolánka meggyógyult és útnak indul! Gyorsan, nehogy lemaradjunk!

Áprilisi Hugó egy szempillantás alatt a nyeregben termett, felrántotta az ablaktörlővel ellátott motoros szemüvegét és már indult is.

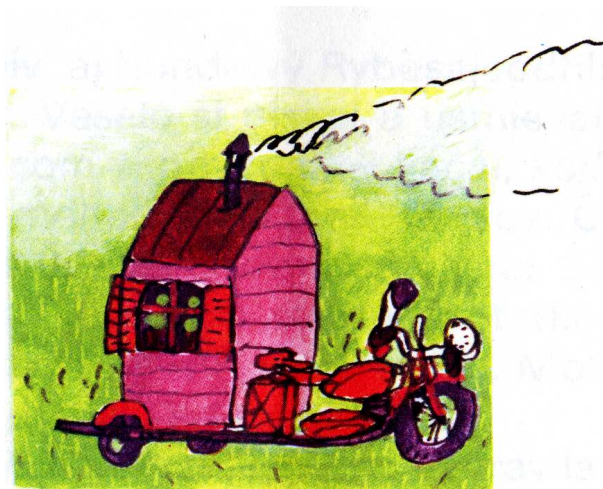
- Várj Áprilisi Hugó! - kiáltotta utána Olina Trampolina.

- Nem tehetem! - válaszolta Áprilisi Hugó. Ha egyszer Jolánka az indulás mellett dönt, a világon senki sem tudja megállítani.

- Mi lesz a horgászattal?! - szólt rá Hal a fejétől fogyasztatik bácsi.

- Elmentek magatok, - mosolyodott el Áprilisi Hugó.
 - Szerencsés utat! - bólintott feléje Fülöp és a többiek csatlakoztak hozzá. - Tulajdonképpen merre is indulsz?
 - Oda, ahová Jolánka magával visz.
Áprilisi Hugó vidáman nyomta meg a dudát.
 - Ne szomorkodjatok! Még látjuk egymást.
- A motoros házikó ablakában Frigó egér és Engelbert kandúr álldogált és mindketten mancsukkal integettek.

A mŭ szlovák címe: Aprílový Hugo
© Daniel Hevier 1985
© Mladé letá
slovenské vydavateľstvo kníh
pre mládež n. p. Bratislava
Illusztrálta: © Blanka Šperková 1985

Fordította: Papanek László